

ramt psykiatrien. Havde der været penge nok, havde verden set bedre ud.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Disse bemærkninger fra hr. Kaalund er jeg ikke sikker på, for det her drejer sig ikke kun om penge, det drejer sig altså også om, at man på et tidspunkt fik den fikse idé, at ligegyldigt næsten hvad, man ville, skulle folk sendes væk fra hospitalerne før noget andet. Nu skal det fremstilles, som om det var hospitalerne, der ønskede hurtigere udskrivninger.

Hr. Kaalund svarede mig engang, og vi kan jo finde det frem i referaterne, da han var amtsborgmester og jeg var medlem af amtsrådet, at man om året udskrev to hundrede patienter fra Nordvang til ingenting. Man udskrev dem uden at vide, om de kom ud til andet end en husvildebarak, en bænk i det indre København, forsorghjem, eller hvad de nu kunne ende på. Jeg nægter at tro på, at det var personalet på hospitalerne, der glædestrålende stod og sagde: Lad os dog endelig få sendt de mennesker ud til ingenting. Jeg tror, det var politikere, der havde fået den idé, at de ved oprettelsen af distriktspsykiatri og alt det her kunne spare nogle penge ved at nedlægge nogle sengepladser.

Det, der var galt, var, at man nedlagde sengepladserne, før de sociale tilbud var der. Man fik vendt tingene på hovedet, og det var politikerne, der gjorde det, altså også amtsborgmesteren hr. Kaalund. Det var ikke personalet på sygehuse, der gjorde det, og dér spillede amatørerne i mine øjne forkert. De havde en meget, meget god idé om, at i en presset økonomisk situation, kunne de lynhurtigt slippe af med nogle udgifter og så i virkeligheden lade folk gå for lud og koldt vand. Det var sådan, situationen var dengang, vil jeg sige til hr. Kaalund, men det ændrer ikke noget ved min respekt for den tidligere amtsborgmester.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg sad meget nøje og lyttede til indholdet af den tale, fru Tove Fergo holdt. Den indeholdt nemlig mange flotte ord og mange flotte tilkendegivelser, som vi kun kan være enige i, men det, der slog mig, var, at den tale, der blev holdt i dag, holdningsmæssigt var så væsentlig forskellig fra den tale og den holdning, der blev tilkendegivet, da vi stod med lovgivningen om tvang i psykiatrien frem til 1989.

Derfor synes jeg, det er naturligt også i dag at få stillet et spørgsmål til fru Tove Fergo, for det er jo altid meget let i en debat som den i dag at komme med en bunke flotte tilkendegivelser, men jeg tror ikke rigtig, at de mange, der er direkte eller indirekte berørt af disse problemer, synes det er nok, at der falder en bunke pæne ord.

Jeg vil godt spørge fru Tove Fergo: Dækker det, der blev sagt i dag her fra talerstolen, Venstres holdning, så Venstre er enig i, at der i forbindelse med den lovgivning, som vi skal i gang med til næste år om tvang i psykiatrien, skal ske disse forbedringer? Hvis det er tilfældet, skal jeg kun kvittere og sige, det glæder os, for det lover godt for det, vi skal i gang med, og glæde mig over, at der siden 1989 er sket en meget stor forandring i Venstres holdning.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg skal gøre det kort.

Jeg anerkender hr. Peter Duetofts brænden, ildsjæl og indsats for psykiatri og for psykiatriske patienter. Den har jeg mødt igennem adskillige år, og den vil jeg gerne kvittere for her.

Men hr. Peter Duetoft går lidt for langt, når han tillægger politikere ret til at udskrive patienter fra sygehuse. Det er immervæk en lægelig afgørelse, og jeg kan ikke forestille mig, at man i Københavns Amtsråd har politisk besluttet at udskrive 200 patienter til ingenting. Det har givetvis været lægelige udskrivninger.

Jeg tror, at der bag bemærkningen ligger, at de sociale tilbud ikke var i orden i forbindelse med udskrivningen, og dér har vi nok noget af det store problem, for det er fremgået af den psykiatriske debat igennem årene, at der var meget stærke lægelige bevægelser om det her. Der var dem, der var mere fundamentalistiske og sagde: Vi kan nedlægge alle de psykiatriske institutioner, og det er ud i samfundet, for det er primært sociale problemer. Man så også i det store udland, at man nedlagde sengepladser meget kraftigt.

Det var det, jeg mente med mine bemærkninger om, at det var lægerne, der ved deres behandlingsmetoder, ny medicin osv., gjorde, at et stort antal senge blev ledige, og så besluttede politikerne sig for at nedlægge dem.

Efterfølgende er der sket en modgående bevægelse, og fru Tove Fergo har også meget rigtigt nævnt, at der er en stigning både i tvangsindlæggelser og i andre diagnoser nu om